

Kapitola 1

Whit

Vyslechněte si mě. Nemáme moc času.

Jmenuji se Whit Allgood. Myslím, že jste už slyšeli o mně, o mojí sestře Wisty i o všech těch šílenostech, ke kterým tu došlo, ale něco vám povím: *je to mnohem horší, než si myslíte.*

Věřte mi, když vám říkám, že tohle jsou *ty nejhorší časy* a že ty nejlepší časy nejsou ničím jiným než vzdálenou vzpomínkou. Zdá se, že nikdo nevěnuje pozornost tomu, co se děje. Vy ano?

Věnujete tomu pozornost?

Představte si, že všechno, co na světě milujete nejvíc – a nejspíš berete za samozřejmé –, je teď *zakázané*. Vaše knížky, hudba, filmy, umění... všechno vám někdo sebral. A spálil to. Takový je život za Nového řádu, za jeho takzvané vlády – neboli brutálního totalitního zřízení –, jež se zhostily tohoto světa. Teď musíme za bdělého stavu s každým dechem bojovat za zbytek svobody, která nám zbývá. V ohrožení je i naše *představitivost*. Umíte si představit, že se vaše vláda pokouší zničit i něco *takového*? Je to *nelidské*.

A přesto jsme pro ně zločinci *my*.

Přesně tak. V tom mizerném propagandistickém pamfletu z dílny Nového řádu jsme byli s Wisty prohlášeni za zločince. A čím jsme se provinili? Oddáváme se volnomyšlenkářství a tvořivosti... A taky praktikujeme „temné a nečisté umění“ – tzn. magii.

Máte v tom zmatek? Dovolte mi, abych se vrátil zpět.

Před nedávnem naši rodinu uprostřed noci probudili vojáci, kteří k nám vtrhli do domu. Wisty a mě krutě vyrvali rodičům a vsadili nás do vězení – vyhlažovacího tábora pro děti. A kvůli čemu?

Za vinu nám kladou to, že jsme čaroděj a čarodějka.

Ukazuje se, že N. Ř. měl v tomhle ohledu pravdu: sice jsme to v té době nevěděli, ale Wisty a já máme určité schopnosti. *Magické* schopnosti. A teď byl stanoven termín, kdy budeme popraveni, a to společně s našimi rodiči.

K téhle morbidní události ještě nedošlo – ale dojde. Těm z vás, kteří bažíte po napětí, dobrodružství a krveprolití, slibuji, že se na ně opravdu můžete těšit. A že se na ně těšit *budete*, pokud se podobáte zbytku našeho „občanstva“ s vymytým mozkiem.

Pokud však patříte k těm několika málo lidem, kteří utekli ze spárů N. Ř., musíte si můj příběh bedlivě vyslechnout. A taky Wistyin příběh. A příběh o Odporu. Aby po naší smrti zůstal někdo, kdo je bude dál šířit.

Někdo, kdo bude vést spravedlivý boj.

A tak vyprávění začínáme u *další* veřejné popravy: skličující a neblahé události, neblahé náhody, jak jí smůla nebo osud chtěl. U slova, které bych za jakýchkoli jiných okolností používal jen velice nerad, neboť tím slovem je *tragédie*.

Kapitola 2

Whit

Pokud si je to moje rozklížená paměť schopna vybavit, došlo k tomuhle: Vzpomínám si, že když jsem bloumal ulicemi tohoto šedého, přelidně-

ného a neutěšeného města, nemohl jsem se cítit vykořeněnější a osamělejší. *Kde je moje sestra? Kde jsou ostatní příslušníci Odporu?* Tato slova se mi opakovala v myšlenkách, nebo mi snad splývala ze rtů jako nějakému potrhlému bezdomovci.

Nový řád už stačil tohle kdysi nádherné město zohyzdit k nepoznání. Připadá mi jako rozkládající se mrtvola hemžící se bezduchými červy. Dusiavě nízký oblačný příkrov, jednotvárné budovy, a dokonce i tváře úzkostlivě spěchajících lidí kolem mě působí stejně bezbarvě a mrtvě jako beton pod mýma nohama.

Vím, že Nový řád obyvatelstvu účinně vymývá mozky, jenže tihle občané vypadají až *moc* zamklí, až *moc* dychtiví, až *moc* uhranutí propagandistickými cáry, které svírají v rukou jako modlitební knížky.

Najednou padnu pohledem na tučně vyvedené slovo na jednom z těchto papírů: POPRAVA.

A potom se rozzáří obrovské displeje zavěšené nad hlavní třídou, a rázem mám jasno. Každý chodec se zastaví a zůstane stát jako přikovaný, všechny hlavy se otočí vzhůru, jako by znenadání došlo k zatmění slunce.

Na displejích klečí na stroze osvětlené plošině vězeň s kápí na hlavě – vyhlíží drobně a křehce.

„Wisterie Allgoodová,“ zařve mrazivý hlas, „chcete se přiznat k používání temného umění za účelem podkopávání všeho, co je v naší společnosti dobré a patřičné?“

To se přece nemůže dít. Srdce mi povyskočilo až do krku. *Wisty?* Opravdu ten hlas řekl *Wisteria Allgoodová?* Moje sestra klečí na popravišti?

Popadnu jednoho uhranutého dospělého za klopy jeho depresivně šedého svrchníku. „Kde se koná ta poprava? Okamžitě mi to řekněte!“

„Na Nádvoří spravedlnosti.“ Podrážděně na mě zamrká, jako bych ho probudil z hlubokého spánku. „Kde jinde?“

„Na Nádvoří spravedlnosti? Kde to má být?“ dotírám na muže, svírám mu v rukou hrdlo, málem ztrácím kontrolu nad svou silou. Přísahám, že jestli budu muset, mrštím tímhle dospělým o zeď.

„Tamhle – pod vítězným obloukem,“ hekne. Ukáže na bulvár, který se táhne po mé levici. „Pust mě! Zavolám policii!“

Strčím do něj a vyrazím k mohutnému slavnostnímu oblouku vzdálenému asi osm set metrů.

„Hej, ty! Počkej!“ křičí za mnou. „*Nejsi mi odněkud povědomý?*“

Jsem. Ano, jsem mu povědomý. A byl bych povědomý všem okolo, kdyby si našli čas a všimli si, že se mezi nimi volně pohybuje hledaný zločinec.

Ale oči jeho spoluobčanů zůstávají přikované k obrazovce. Mají neukojitelnou žízeň po škodolibých klevetách jakéhokoliv druhu a samozřejmě i stejný hlad po nesmyslném zabíjení a ničení.

I když ony falešně odsouzené oběti jsou prakticky ještě děti. Jenom děti.

Už slyším vzdálený ryk. Hladové hučení – domáhající se „spravedlnosti“, krve.

Razím si cestu do ubohého stáda ovcí. *Nedopustím, aby mi sebrali sestru.* Určitě ne bez boje na život a na smrt.

Zaběhnu za roh a potom, přes hlavy shromážděných, uvidím... *Na tom popravišti má být moje sestra, Wisty?* Má na hlavě kápi, je celá v černém, ale už stojí na nohou. Hrdá. Nesmírně statečná.

Na plošině vedle ní stojí jakýsi muž – dá-li se mu tak říct. Opírá se o křivou hůl, ve větru, který začal výt prostranstvím, na něm zvláště nehybně visí elegantní černý oblek. Ostře řezaná tvář mu plane samolibým sebeuspokojením, jako by právě spořádal celý hrnec šlehačky.

Znám ho; opovrhují jím. *Jediný, který je Jediný.* Dost možná to nejpodlejší individuum v dějinách lidstva.

Zbývají do té obludné popravy minuty nebo vteřiny? Nemám to jak poznat.

Srážím lidi, když se prodírám houstnoucím, nebo bych měl říct *hrubnoucím*, davem. Vidím řadu po zuby ozbrojených vojáků, kteří se starají, aby se k plošině nikdo nepřibližoval. Kdyby se mi podařilo některého z nich srazit a sebrat mu zbraň...

Vzhlednu k popravišti a v tu chvíli uvidím, jak Jediný pozvedává černou

sukovitou hůl a výhružně jí mává před mojí sestrou. V tváři se mu zračí výraz absolutního vítězství.

„Ne!“ zakřičím, ale v ryčícím davu mě nikdo neslyší. Všichni vědí, co se stane. Víím to i já. Jenom mi není jasné, jak bych to mohl zastavit. Musí existovat nějaký způsob.

„Nee!“ řvu. „*To nemůžete! To je chladnokrevná vražda!*“

Objeví se záblesk – nikoliv světla, ale jakoby *tmy* – a Wisty zmizí. Wisty. Moje sestra. Moje nejlepší kamarádka na světě.

Moje sestřička je mrtvá.

Kapitola 3

Whit

Pokud do plic stále vtahuji dech, není to proto, že by mi záleželo na životě.

Poslední příslušník Allgoodovy rodiny, o němž jsem s jistotou věděl, že je naživu, člověk, který mě znal líp než kdokoli jiný na světě, člověk, který ke mně ve všem vzhlížel, je *pryč*. Jaká neuvěřitelná škoda neuvěřitelného života.

Wisty umřela přímo před mýma očima, a já s tím nemohl nic udělat.

Jediný nechal moji sestru vypařit... a ten netvor, bez náznaku výčitek svědomí, se teď tváří, jako by se vůbec nic nestalo. Vyhodí ruce do vzduchu, jako by dal gól, jako by se vysmíval nesmyslnosti lidské existence. Podlamují se mi kolena. Mám pocit, jako bych se měl pozvracet, když uslyším, jak se betonovým kaňonem tohoto města – místa, které mi připadá tak opovržením hodné, zlé a ztracené – žene ohlušující souhlasný ryk.

Jediný právě dosáhl svého vůbec největšího triumfu ve vztahu k veřejnosti. Těší se z obdivu – ale záhy vybuchne svou obvyklou netrpělivostí a zlostí.
„Ticho!“

Jeho rozkaz se říti městem, vymazává všechny ostatní zvuky.

Se mnou však nic nedělá. Já jsem stále otřesený. Ochromený po celém těle, i na místech, o nichž jsem ani nevěděl, že existují.

„Mí dobří občané,“ zahřímá bez mikrofonu, „jsme svědky vskutku epochální události. Právě jste mohli zhlédnout likvidaci poslední významnější hrozby naší vládě nad Nadsvětím! Wisteria Allgoodová, vůdkyně Odporu, byla odstraněna z této dimenze. A to jednou provždy.“

Opět pozvedne ruce a čerstvý porыв větru zavane nad zástupy lidí slabou vrstvou popela a příšerný zápach spálených vlasů. Tihle „dobří občané“ opět propuknou v jásot.

Padl bych na kolena, ale ze všech stran mě obklopují těla. Pak se mi na jednu otevře prostor k pohybu. Jásot se promění v řev a dav se přelévá – žene se dozadu – a já necelých padesát metrů od místa, kde stojím, zahlédnu ohnivou explozi.

Ten oheň znám.

„Joo!“ zařvu, když mi při pouhém pohledu na výbuch málem pukne srdce radostí. „Joo, JOOO!“

To je moje sestra! Wisty žije. Právě se zapálila, což je, věřte nevěřte, něco skvělého.